

шително се впуснали турцитѣ противъ гренадеритѣ и се надѣвали, че ще можѣтъ да си пробиѣтъ пѣтъ прѣзъ широката задъ Витъ равнина; турскитѣ войски не гърмѣли ни изъ пушка, ни изъ топове, а само се впускали къмъ руската позиция. Върху тѣхъ се посипали огнь и картечи, но и отъ това не вземали; съ наведени штикове тѣ вървѣли напредъ и само поускорили стѣпките си. Това било нѣщо необикновено. Три километра тѣ вървѣли непрѣстанно подъ бързия и убийственъ огнь, три километра—безъ да гръмнатъ съ пушка.

Нападанѣто командувалъ лично Османъ паша. На чело на 44-хиладната си войска, възседналъ на прѣкрасенъ алестъ атъ, подаренъ нему отъ Султана, защитникътъ на Плевенъ вървѣлъ напредъ, давалъ распореждания и насърчавалъ аскеря си. Не миналъ половинъ часъ и той билъ прѣдъ рускитѣ траншеи. Съ въодушевени викове аллахъ, като ураганъ се хвърлили тѣ съ штикове върху окопитѣ и въ едно мгновение се смѣсили съ Сибирския гренадерски полкъ, взели окопитѣ и 6 топа. Ни единъ отъ рускитѣ солдати не помислилъ да отстъпѣ; до единъ тѣ наднажи подъ турскитѣ штикове и, когато, на другия день, разгледвали позицията, намѣрили мнозина гренадери умрѣли пригърнати като братя.

Въ нѣколко минути неприятельтъ стигналъ вториѣ обкопи; но тукъ ги срѣцнали Малороссійскій, Самогитскій, сѣтъ и Астраханскій полкове и се заловилъ щиковни и пушчени бой. Генералъ Ганецкій обикалялъ околнитѣ позиции и насърчавалъ войницитѣ.

Турцитѣ продължавали боя на рускитѣ обкопи така упорно, щото би помислилъ човѣкъ, че тѣ не сѣ излѣзли изъ града за да си пробиѣтъ пѣтъ, ами да прѣвземѣтъ руската позиция. Руситѣ трѣбвало да употребѣтъ усиленѣ налѣгания за да вземѣтъ първитѣ си траншеи: всички турци били избити на мѣстото си. Това е било около 11 часа сутринѣта.